

τὴν παρ' αὐτῷ ἴασι τῶν νοσημάτων, ὧν ἕνεκα καὶ συνέρ-
ρεον ἀπανταχόθεν οἱ ἄνθρωποι εἰς αὐτό, ἐννοεῖται μετὰ πολ-
λῶν καὶ πλουσίων δώρων καὶ ἀναθημάτων, ἅτινα ἐλάμβανον
οἱ Ἱερεῖς, οἱ Ἀσκληπιάδαι, καὶ οὕτως ὠδήγουν τοὺς μὲν ἁ-
σθενεῖς εἰς τὰ θεραπευτήρια, ἐν οἷς ἰδιάζοντι τρόπῳ ἐξετε-
λεῖτο ἡ θεραπεία, τοὺς δὲ, εἰς προσκύνησιν τοῦ σεβαστοῦ τά-
φου τοῦ Μαχάονος¹ καὶ χάριν εὐλαθείας, προσερχομένους τῷ
ἁγίῳ Ἱερῷ, εἰς τὸ μνημα αὐτό, παρ' ᾧ ἐτέλουν τὰ νενομι-
σμένα αὐτοῖς ἱερὰ καθήκοντα. Εὐλογήσας δ' αὐτοὺς καὶ τὰ
βέλτιστα ἐπευχθεὶς ὁ τῷ κίφει ἐστεφανωμένος καὶ ὀρθὸς ἰ-
στάμενος χαλκοῦς Μαχάων ἀπέλυεν αὐτοὺς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.
Τοιοῦτου δὲ ὄντος τοῦ Ἱεροῦ καὶ τοιούτων ἐν αὐτῷ πραττο-
μένων, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐπεσφρευόντο καὶ πλούτη ἐν αὐτῷ,
ὅπως νῦν εἰς τὰ Μοναστήρια, ἅπερ ἀποβαίνουσι πλούσια διὰ
τοὺς αὐτοὺς λόγους.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ.

Ὁ Λουδοβίκος Ἀλεβύ. οὗ τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν σή-
μερον, ἐγεννήθη τῷ 1834. Δραματικὸς ποιητής, διηγηματο-
γράφος κατόπιν καὶ μυθιστοριογράφος· εἴτα ἔδρεψεν ἐν πᾶσι
τοῖς κλάδοις τούτοις τῶν Γραμμάτων δάφνας ἐπιτυχίας καὶ
κατέκτησε τὰς συμπαθείας, ἀγαπητὸς καὶ δημοτικώτατος
παρὰ τῷ Γαλλικῷ μάλιστα κοινῷ, καὶ κατέχων κρατίστην
θέσιν μεταξὺ τῶν συγγραφέων τοῦ αἰῶνός μας. Συνεργασθεὶς
μετὰ τοῦ Μαυῖλὰν ἔγραψε τὰς εὐφυστέρας τῶν κωμωδιῶν,
θαυμασθεύσας διὰ τὴν ἀμίμητον ζωγραφίαν τῶν Παρισίων ἡ-
θῶν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον χάριν, προσόντα, χάρις εἰς τὰ ὁ-
ποῖα δὲν ἐπαύετο ἀναζητοῦν τὰ ἔργα ταῦτα τὸ Παρισινὸν
κοινὸν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Καταλιπὼν τὸ θέατρον ὁ Ἀλεβύ ἀνέ-
τειλεν εἰς τὴν διηγηματογραφίαν διὰ τῶν ὡραίων ἐκείνων
ἔργων του, ὧν πολλὰ καὶ παρ' ἡμῖν μετεφράσθησαν καί, πα-
ραιτησάμενος πάλιν τὸ διήγημα, ἐπεδόθη εἰς τὴν μυθιστο-
ρίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ δρέπει δάφνας καὶ ἔδρεψε διὰ τοῦ *Παππᾶ*
Κωνσταντῆ (L' abbé Constantin) τοῦ *Ἐξ Ἑρώτος Γά-
μου* καὶ τόσων ἄλλων ἀμιμῆτων ἔργων του.

(1) Σημειωτέον ὅμως ὅτι διαφωνία τις μικρὰ παρατηρεῖται ἐνταῦθα
μεταξὺ τῶν δύο σοφῶν τῆς Ἀρχαιότητος Γεωγράφων· διότι ὁ μὲν Στρά-
βων λέγει, ὅτι τὸ ἐν Γερηνίᾳ ἱερὸν αὐτοῦ ἐστὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὁ δὲ
Παυσανίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Μαχάονος, ἀλλ' ἀκριθέστερος ὁ
δεύτερος· ἐπειδὴ γράφει ἐξ αὐτοψίας, ἥτις ἐστὶν ἡ μόνη ἀκριθὲς καὶ
ἀληθὴς ὁδηγὸς ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς.

Ο ΚΟΥΜΒΕΡΛΑΝΔ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ

KATA TON G. KERLUS

ΥΠΟ

ΝΙΚ. ΜΟΤΣΕΝΙΓΟΥ

Ὁ κ. Στούαρτ Κούμπερλανδ, δὴν ἐγκαίρως ἐφρόντισε ν' ἀπο-
θανάτισῃ ὁ Ἀθηναϊκὸς ἡμερήσιος τύπος, εὐρίσκεται νῦν ἐν
Παρισίοις ἐκτελῶν δημοσίᾳ πολυάριθμα πειράματα, δι' ὧν
θέλει νὰ καταστήσῃ πιστευτὴν τὴν ιδιότητα τῆς διπλῆς δρά-
σεως, ἣν ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουσιν οἱ ὑπνοβάται, καὶ ἥτις οὐχὶ
μικρὸν ἔχει μέρος ἐν ταῖς ἐσπερίσι τῶν μαγνητιστῶν καὶ τῶν
πνευματιστῶν. (spiritistes).

Τὰ πειράματα τῆς διπλῆς δράσεως κατήντησαν τέλος το-
σοῦτον πολυάριθμα, ὥστε εἰς τὰς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώ-
πης ὀλίγα μόνον πρόσωπα δὲν εἶδον τοιαῦτα. Ἐν τῇ συνήθως
διδομένῃ ἐξηγήσει τῶν φαινομένων τούτων, θὰ συναντήσῃ τις
τὰ δύο ἀρκούντως ὀρισμένα συστήματα ἰδεῶν, ἅτινα χωρί-
ζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως ζητήματα, τὴν ὑποκειμενικὴν καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν,
λέγω, φιλοσοφικὴν σχολήν. Καὶ ἐν ᾧ διὰ τὴν πρώτην τὰ αἰ-
σθήματα ἀποτελοῦσι τὸ πᾶν καὶ ἡ ψυχικὴ τοῦ ἀνθρώπου δύ-
ναμις ἐξηγεῖ ὅλα τὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα· οἱ ἀντικειμενικοὶ
ζητοῦσι τὴν ἐξήγησιν τῶν αὐτῶν φαινομένων διὰ τῶν συγ-
χρόνων φυσιολογικῶν δοξασιῶν, ἀποδίδοντες ταῦτα εἰς λό-
γους καθαρῶς φυσικοῦς. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψιν θὰ ἐρευνή-
σωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ζήτημα.

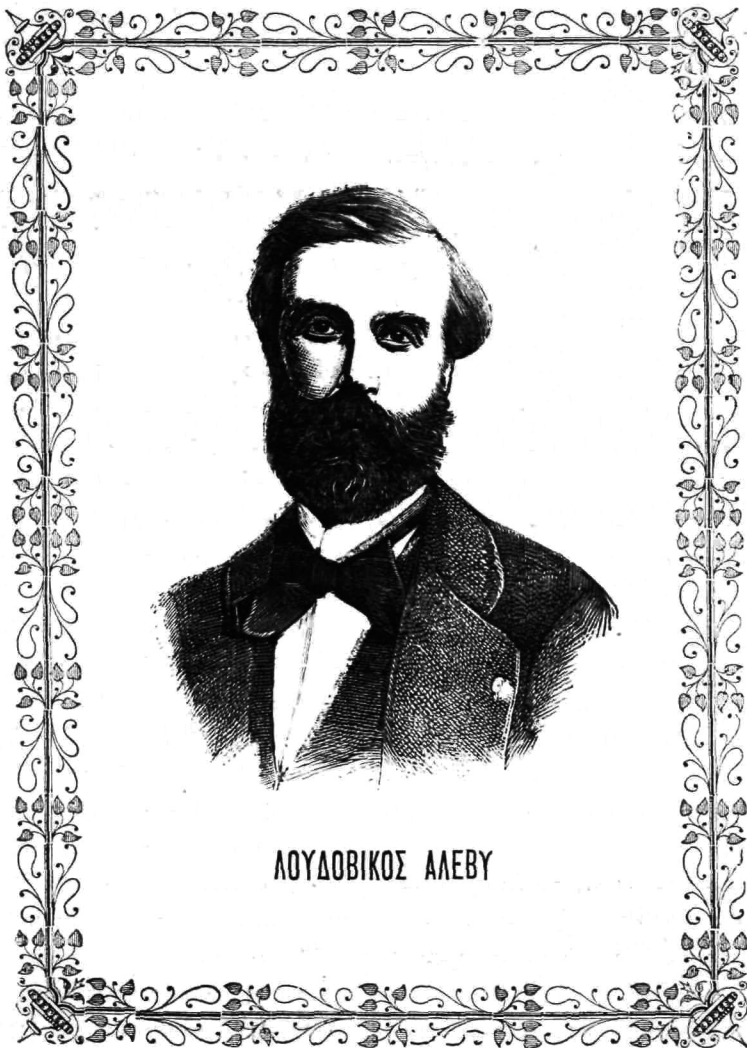
Τὰ πειράματα τοῦ Κούμπερλανδ περιορίζονται εἰς ἀνάγνω-
σιν ἀριθμῶν ἢ λέξεων κρύφα γεγραμμένων, ἢ εἰς ἀνεύρεσιν
ἀντικειμένου κρυβέντος ἐν ἀπουσίᾳ του. Εἰς τὴν τελευταίαν
ταύτην περίπτωσιν, συνδέεται δι' ὀρειχαλκίνου σύρματος μεθ'
οὗ προσώπου ἔκρυψε τὸ ζητούμενον ἀντικείμενον, ὅπερ εὐρί-
σκει, «ἐὰν τὸ συνοδεύον αὐτὸν πρόσωπον ἔχει ἀρκούσαν ἰσχὺν
συγκεντρώσεως τῶν ἰδεῶν, ὅπως διαρκῶς σκέπτεται τὸ ζη-
τούμενον ἀντικείμενον». Πολλὰ ἐφημερίδες διηγήθησαν λε-
πτομερῶς τὸ ἐπόμενον συμβάν· ὁ κ. Garnier ὁ γνωστὸς ἀρχι-
τέκτων τοῦ μελοδραματικοῦ θεάτρου τῶν Παρισίων (opéra)
κρύψας χρυσὴν τινα βελόνην, συνεδέθη δι' ὀρειχαλκίνου σύρ-
ματος μετὰ τοῦ κ. Κούμπερλανδ, ὅστις ἐλάχιστα δισταζών,
μεταβάς εἰς ὁ μέρος ἦτο κεκρυμμένη ἀνεκάλυψε τὴν βελόνην
ὁμοίᾳ ἐπιτυχίᾳ ἠκολούθησε καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ὁμοίας πε-
ριστάσεις.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ πειράματα ταῦτα κατήντησαν διασκεδά-
σις *Willing game* (τὸ παιγνίδιον τῆς θελήσεως), ὅπερ εἶναι
πρότινων ἐτῶν διασκεδάσις τοῦ συρμοῦ· δύναται δὲ νὰ ἐκτε-
λεσθῇ διὰ διαφόρων τρόπων ὧν δίδομεν ἓνα εἰς παράδειγμα.

πρόσωπόν τι τῆς συναναστροφῆς ἐξέρχεται τῆς αἰθούσης, οἱ δὲ λοιποὶ προσκεκλημένοι συμφωνοῦσιν ἐπὶ τοῦ τί θὰ πράξῃ ἐπανερχόμενον, οἷον, θὰ λάβῃ ὠρισμένον ἀντικείμενον, θὰ πορευθῇ εἰς μέρος τῆς αἰθούσης, θὰ πλησιάσῃ ὠρισμένον τι πρόσωπον, θὰ ἀνακρούσῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ὠρισμένον τι τεμάχιον, ἢ θὰ τελέσῃ ἀνάλογόν τινα πράξιν· ἀκολουθῶς προσκαλοῦσι τὸν ἐξεληθόντα καὶ εἰς ἡ δὴ αὖ «τῶν θελόντων» θέτουσιν ἡπίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἐνίοτε μὲν οὐδὲν συμβαίνει τούτου πορευομένου κατὰ τύχην, ἀλλὰ συνήθως διευθύνεται πρὸς τὸ ὠρισμένον μέρος καὶ τελεῖ ἀκριβῶς ἢ κατὰ προσέγγισιν τὰς πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ὀρισθείσας πράξεις. Καὶ τινες μὲν ἐπιτυχάνουσιν εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο, οἱ μὲν κάλλιον τῶν δέ, φαίνεται δὲ καὶ τελειοποιήσας τις ἀρκούντως ταχεῖα. Ἄλλ' οὐδὲν ἀπλούστερον τοῦ πειραματεῖν τινα ἐπὶ τῶν μαντικῶν ιδιοτήτων του· τοῦτο ἔπραξεν ὁ κ.

Garnier, οὕτινος καταχωρίζομεν ὀλίγα ἐξ ἐπιστολῆς, ἣν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπέστειλεν τῷ διευθυντῇ τῆς ἐφημερίδος ὁ Χρόνος.

«Ὡς λίαν νευρικός, εἶμαι, ὡς φαίνεται, ἐξόχως κατάλληλος ὅπως ἐννοήσωσι τὰς ιδέας μου, οὐχ ἦττον ἢ ὅπως ἐννοήσω ἐγὼ τὰς τῶν ἄλλων. Καὶ εἶπον δὲ ὅτι, θὰ ἡδυνάμην νὰ κατορθώσω τοῦτο, ἐν μέρει ὡς ὁ κ. Κούμπερλανδ. Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν ταύτην ἐδοκίμασα τὴν εἰς τὸ μαντεύειν ἐπιτηδειότητά μου, καὶ τρεῖς τοσάκις δὲ καὶ ἐπειράθην, ἐντὸς δευτερολέπτων τινων κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω τὸ ὑπὸ σκέψιν τῶν ἄλλων ἀντικείμενον. Τὰ πειράματά μου ἐτέλεσα ἐν τρισὶ διαφόροις οἰκίαις ἐπὶ τριῶν διαφόρων θυμάτων, καὶ οὐχ ἦττον τοῦ ἐτέρου, ἐξεπλησσομένη εἰς ἕτερον. Εἰς τετάρτην τινα περίστασιν, ἐδίστασα διότι τὸ ἐξεταζόμενον πρόσωπον ἀντὶ νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν πράγμα τι, ὅπως τῷ συνέστησα, εἶχε τὸν νοῦν ἀφι-

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ

ερωμένον εἰς πρόσωπόν τι. Δις ἐπαψάμενος αὐτοῦ ἐκρατήθη, καὶ φοβούμενος λάθος δὲν ἐπέμεινα, ἀλλὰ διέκοψα τὸν διὰ ψηλαφήσεως δρόμον μου, διότι λίαν ἐνωχλήθη ἐκ τῆς ἀκάρπου ταύτης ἐρεύνης. Ἐντεῦθεν ὅμως βλέπετε, ὅτι ἡ ἀποτυχία δὲν προήρχετο ἐξ ἰδικῆς μου ἐλλείψεως, ἀλλὰ μᾶλλον αὕτη ἐπεβεβαίον τὸ εὐτυχές τοῦ μέσου.

Τὴν μὲν πρώτην δοκιμὴν ἐτέλεσα ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἔχων τούτους διὰ ταινίας περιδεμένους, ὅτε καὶ εὐκρινέστερον διέβλεπον τὸ ποθοῦμενον.»

Τὰ τοσοῦτον ἔκτακτα τὴν ἐπιφάνειαν φαινόμενα ταῦτα ἐξηγοῦνται κάλλιστα διὰ λόγων ἐντελῶς φυσιολογικῶν. Ἰδοὺ δὲ ἡ περὶ τούτου γνώμη τοῦ ἰδίου Γκαρνιέ. «Τὸ ὁδηγοῦν με εἰς τὰς ἐρέυνας μου, ἦτο ἀπλούστατα ἐλαχίστη μὲν τις ἄλλ' ἀρκούντως αἰσθητὴ κίνησις τῆς χειρὸς ἣν εἶχον ἐντὸς τῆς χειρὸς μου. Καὶ ναὶ μὲν ἀπαιτῆται ἀρκούσα σύστασις πνεύματος, ὅπως ἀκολουθήσῃ τις καὶ μαντεύσῃ τὰς ἐλαχίστας ταύτας τρομώδεις κινήσεις, ἀλλὰ τέλος ἐπιτυχάνεται καὶ ἀρκούντως ταχέως, ἐπειδὴ ἐγὼ ἐπέτυχον ἄνευ τῆς ἐλαχίστης διδασκαλίας.»

Αὕτη ἡ ἐξήγησις τοῦ κ. Garnier συμφωνεῖ μετὰ τῆς τοῦ Ἀγγλου καθηγητοῦ Donkin εἰδικῶς καταγινομένου ἐπὶ τούτων σπουδῶν.

«Δυνάμεθα, λέγει, νὰ θεωρήσωμεν ὡς γεγονὸς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς μυϊκῆς ἐνδείξεως στηριζομένη ἐξήγησις ἀρκεῖ πληρέστατα εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐν τῷ παιγνιδίῳ Willing τελεῖται πραγματικὴ ἐπαφὴ μετὰ τοῦ ὁδηγοῦντος καὶ ὁδηγουμένου. Εἶναι δύσκολον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ φαινομένου ἐνδιαφερόμενος ὁδηγὸς ἀπέχει νὰ παρὰσχῃ διὰ τῆς αὐξήσεως ἢ τῆς μεταβολῆς τῆς ταχύτητος ἢ ἄλλως πως, ἐνδείξεις εἰς τὸ ὁδηγοῦμενον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶναι γενικῶς τὰ μέγιστα διατεθειμένον νὰ ὠφεληθῇ τούτων ἀμέσως.»

Οὕτω τὸ ζήτημα φαίνεται διαλευκαίνόμενον ἐπὶ τοῦ εἵδους τούτου τῆς μαντείας, τῆς ἀναζητήσεως δηλονότι ἀντικειμένου κρυβέντος ὑπὸ τινος ἀκολουθοῦντος τὸν ἐρευνῶντα ἢ παρόντος ἐν τῇ ἐρευνῇ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ πρᾶξις φυσικὴ, ἀκουσία ἐνδείξεις ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ. ὁσάκις ὅμως οὗτος ὡς μὴ ὢν ἀρκούντως νευρικός, καθιστάμενος κύριος ἑαυτοῦ μὴ δείξῃ ἀκουσίως τὰς ἐντυπώσεις του τὸ πείραμα δὲν ἐπιτυγχάνει, ταῦτό δὲ συμβαίνει καὶ ὅταν ὁ ἐρευνητὴς μὴ ἔχων ἀρκούντως ἀνεπτυγμένην τὴν ἀφὴν καὶ στερούμενος λεπτότητος ἢ ἐπιδεξιότητος δὲν ὠφεληθῇ ἀμέσως ἐκ τούτων τῶν ἀκουσίων ἐνδείξεων τοῦ συντρόφου του.

Ἄλλος τρόπος μαντείας συνίσταται εἰς τὸ ἀναγινώσκειν ἐσφραγισμένην ἐπιστολήν, ἐνοεῖν τὴν ἰδέαν προσώπου τινος, εὐρίσκειν σημειωθὲν ὄνομα, ἢ ἀριθμόν, ἢ ἐκλεγεγμένον χάρτην, ἢ τέλος προβλέπειν βολὴν κύβων, ὄνομα ἐκ τύχης ἐκλεχθὸς, ἢ ἄθροισμα τεμαχίων τοῦ domino, κτλ. Αὗται αἱ μαντεῖαι ἐτελοῦντο κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν ὑπὸ τῶν μάντεων, γοήτων καὶ θαυματουργῶν, οἱ δὲ ἡμέτεροι νεώτεροι ταχυδα-

κτυλοῦργοι καὶ ὑπνοβάται ἐτελειοποίησαν μόνον ταύτας.

Καὶ ἡ μὲν ἀνάγκωσις ἐπιστολῆς ἄνευ φαινομένης διαρρήξεως τῶν σφραγίδων ἦτο εὐκολωτάτη εἰς μάντιν ἐργασία καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ συγγραφεῖς διετήρησαν ἡμῖν πολυάριθμα τοιαῦτα παραδείγματα. Οὕτως ὁ Μακρόβιος λέγει ὅτι εἰς τὸν Τραϊανὸν ὅτε ἀπεφάσισε νὰ προσβάλλῃ τοὺς Πάρθους συνέστησέ τις νὰ συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον τῆς Ἡλιουπόλεως, εἰς ὃ ἔπρεπε ν' ἀποστείλῃ μόνον δελτίον ἐσφραγισμένον. Ὁ Τραϊανὸς θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὸ μαντεῖον ἀποστέλλει αὐτῷ δελτίον ἐσφραγισμένον λευκόν, λαμβάνει δὲ εἰς ἀπάντησιν παρὰ τοῦ μαντείου ὁμοιον, οὕτω δὲ πεισθεὶς ἀποστέλλει ἀκριβῆ αἴτησιν, εἰς ἣν ἀπαντῶν τὸ μαντεῖον ἀποστέλλει ἄμπελον κατατετμημένην, ἀπάντησιν συμμορφουμένην μὲ οἰονδήποτε συμβάν.

Ὁ διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ἀπέστειλε ποτε εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Μόψου δοῦλον φέροντα δελτίον ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένον τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς ἀπαντήσεως μέλανα ἐπανῆλθε φέρον ἀνέπαφον καὶ ἔχων ἐγγεγραμμένην ὡς ἀποσφραγισθὲν τότε ἐφάνη ἡ ἐρώτησις.

«Λευκὸν ἢ μέλανα βουὴν νὰ θυσιάσω;»

Ὁ Λουκιανὸς ἐν Ἀλεξάνδρῳ τῷ ψευδομάντι κυρίως παραθέτει ἱκανὰ ὅμοια γεγονότα ἐξηγῶν λεπτομερῶς τὰς μεθόδους δι' ὧν ἡδύνατο ν' ἀποσφραγίσῃ ἄνευ ἴχνους οἰανδήποτε ἐπιστολήν. Καὶ ἡ ἀποσφράγις δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐπιστολῶν εἶναι τι εὐκολώτατον καὶ πολλοὶ περὶ τούτου κατέγιναν.

Ἐν τῶν πειραμάτων τῆς ὑπνοβατικῆς περιεργότατον εἶναι τὸ ἐξῆς. Ὁ μαγνητιστὴς δίδει εἰς τινὰ τῶν θεατῶν φύλλον χάρτου μολυβδίδα καὶ στήριγμα, παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως γράψῃ φράσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακράν, ἰδέαν, ἢ στίχους τινὰς, σφραγίσῃ τὸ δελτίον καὶ τὸ φυλάξῃ ἐπιμελῶς. Ἐντὸς τῆς ἐσπερίδος, ἐνίοτε δὲ ὡς τελευταῖον πείραμα, ὁ ὑπνοβάτης προφέρει μεγάλην τῇ φωνῇ τὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου ὑπὸ τοῦ θεατοῦ γραφείσαν φράσιν, καίτοι ἐκεῖνος εἶχε διαρκῶς παρ' ἑαυτοῦ τὸ δελτίον, οὐδενὶ ἐπιδείξας. Τὸ πείραμα τοῦτο καίτοι φαινόμενον εἰς τὸ κοινόν ὡς ἔκτακτον, ἐν τούτοις εἶναι εὐκολώτατον, διότι ἀπλούστατα τὸ στήριγμα ἐνέχει φύλλον ἀποτυπωτικοῦ χάρτου οἷος ὁ ἐν χρήσει εἰς τὰ τηλεγραφεῖα, καὶ φύλλον χάρτου λευκοῦ, ἐφ' οὗ γράφεται πανομοιότυπον τοῦ διὰ τῆς μολυβδίδος γραφέντος.

Ἐπίσης οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ μαντεύειν τὴν ἰδέαν προσώπου τινος. Ὁ Τάκιτος ἀναφέρει εἰς τὰ χρονικά του, ὅτι ὁ Γερμανικὸς συνεβουλεύθη τὸ ἐν Κλάρφ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ τις τὸ ὄνομα τοῦ συμβουλευομένου εἰς τὸν μάντιν, καὶ οὗτος εἰσελθὼν εἰς σπήλαιον καὶ λαβὼν ὕδωρ ἐκ τινος ἐκεῖ πρὸς πηγῆς, ἀπαντᾷ διὰ στίχων εἰς τὴν κατὰ διάνοιαν τοῦ μαντευσμένου ἐρώτησιν.»

Τὸ πλεῖστον δὲ τῶν ὑπνοβατῶν καὶ χαρτομάντεων ἀπαντῶσιν οὕτως εἰς τὴν κατὰ διάνοιαν ἐρώτησιν τοῦ συμβουλευομένου, καὶ τοῦτο διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν μεγάλων φροντίδων τῆς πελατείας τῶν περιορίζεται εἰς ζητήματα χρημάτων, κινδύνου, φιλικῆς, ζηλοτυπίας, θανάτου συγγενοῦς ἢ φίλου, εἰς τὰς

ιδέας ταύτας ὁ ὑπνοβάτης ἀπαντᾷ διὰ γενικῶν φράσεων, ἐνθαρρύνσεως, παρηγοριῶν ὧν ὁ συμβουλευόμενος εἰδικεύει τὴν ἐξήγησιν οἱ δὲ συμβουλευόντες τοῦτον τῷ παρέχουσιν ἐλπίδας καὶ θάρρος.

Εἰς δὲ τοὺς σπουδαιότερους μάντεις τοὺς ἀπευθυνομένους εἰς πλουσίαν πελατεῖαν ἢ αἰθουσα ἐν ᾗ περιμένουσιν εἶναι τὸ σπουδαιότερον μέσον πληροφοριῶν τῆς Σιδύλλης οὕτινι οὐδὲν διαφεύγει, οὔτε κινήσεις οὔτε λέξεις συμβουλευομένου καὶ οὕτως αὕτη παρασκευάζει συνεπῶς τὰς ἀπαντήσεις, ἀφ' ἐτέρου δὲ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἢ θαλαμηπόλος ὠφελεῖται λέξεις παρὰ τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ περιώνυμος ὑπουργὸς Βάκων εἶδε θαυματοποιὸν μεγάλως ἐκπλήξαντα αὐτὸν διότι ἔλεγε χαμηλοφώνως εἰς ἓνα τῶν θεατῶν ὅτι τὸ δεῖνα πρόσωπον εἶχε κατὰ νοῦν τοιοῦτον χάρτην τοῦ παιγνιδίου. Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ταχυδακτυλοῦργοι ἐκαίοντο ὡς γόητες. Ὁ Comus ἤσκει τότε τὸ αὐτὸ ἔργον μετὰ μεγίστης ἐπιδειξιοῦτος. Ὁ κ. A de Gaston ἐπαί- ζεν εἰς τὸ πικέτον τὰ χαρτῖα ἀνεστραμμένα ἀνήγγελε δ' ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ ὑπνοβάτης Alexis ὅστις ἤκμαζε κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος εἶχε λά- βει μεγάλην φήμην μάντεως παίζων ὁμοίως.

Μεταξὺ τῶν πειραμάτων τῶν προσώπων εἰς ἃ τινες ἀπο- δίδουσι τὸ δῶρον τῆς διπλῆς ὁράσεως σημειοῦμεν τάδε. Νέα τις Περουβία συνέθετο δι' ἐλεφαντίνων στοιχείων λέξεις ὥς διεννοεῖτο πρόσωπόν τι τῆς συναναστροφῆς. Λέγουσι πολλὰ περὶ τῆς οἰκογενείας Ἀγγλοῦ τινος ἱερέως, ἐν ταῖς ἐσπερίσι τούτου τέκνον τι ἀπομακρύνεται οἱ δὲ προσκεκλημένοι, ἐκλέγουσιν ὄνομα, σημειοῦσι χάρτην, γράφουσιν ἀριθμόν, ἐπανερχόμενον τότε τὸ τέκνον σχεδὸν πάντοτε ὑποδεικνύη τὸ ζητούμε- νον ἀντικείμενον. Τὰ φαινόμενα ταῦτα δύνανται νὰ θεωρηθῶσι παράδοξα, ἐν τούτοις ὁμῶς ἡ τέχνη τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐξη- πλώθη μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος τῶν ἐκ- μεταλευτῶν τῆς ἀνθρωπίνης εὐπιστίας. Οἱ ἀπλοῖ μαγνητι- σταὶ οἱ περιάγοντες τὴν ἀγυρτεῖαν τῶν ἀνὰ τὴν χυδαιοτά- την ἀγορὰν ζητοῦσιν ἵνα τὸ ὑποκείμενόν των, μαντεύσῃ ἀριθ- μὸν ὃν σκέπτηται τις, ἐκλεχθέντα τινὰ χάρτην ὥραν ὥρο- λογίου, κτλ.

Robert-Houdin. ὁ πατὴρ, εἶχε τελειοποίησιν ἀρκούντως τὴν τέχνην τῆς διπλῆς ὁράσεως· μεταχειριζόμενος ὡς ὑποκεί- μενον τὸν υἱόν του, τότε μόλις παῖδα ὄντα.

Πρὶν περιγράψωμεν τὴν μέθοδόν του, σημειοῦμεν δὺο μαν- τείας διανοήματος τελεσθείσας πρό τινων ἐτῶν ἐν Παρισίοις. Ὁ μαγνητιστὴς παρακαλεῖ πρόσωπόν τι ὅπως τῷ ὑποδείξῃ μέρος τι τῆς αἰθούσης, τόπον τινὰ τοῦ δαπέδου, κάθισμά τι, μέρος τοῦ τοίχου, ὅπερ νὰ μαγνητίσῃ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ- τον τὸ ὑποκείμενον, νεᾶνις τις, ἦτο εἰς ἄλλην αἶθουσαν μετὰ πολλῶν μαρτύρων ἀγνοοῦσα τὰ εἰς τὴν ἐτέραν αἶθουσαν συμ- βαίνοντα. Εἰς τι σημεῖον αὕτη, ὀδηγούμενη ὑφ' ἐνὸς μάρτυ- ρος ἐπανέρχεται, περιφέρεται μεταξὺ τοῦ πλήθους, τοῦ μα- γνητιστοῦ μένοντος ἀκινήτου εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν χωρὶς νὰ

σημάνῃ τι διὰ λόγου, ἢ σημείου. Αἶφνης ἡ νεᾶνις σταματᾷ, κινεῖται τρομωδῶς, πίπτει ἐν ληθάργῳ, διότι συνήντησε τὸ μαγνητισθὲν μέρος. Κατὰ τὸ δεύτερον πείραμα τὸ ὑποκείμε- νον, ὅπως καὶ κατὰ πρῶτον ὀδηγεῖται ὑπὸ τῶν μαρτύρων εἰς αἶθουσαν τινὰ, μένοντος ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνὸς φιλαρέσκου θεα- τοῦ. Ὁ μαγνητιστὴς μένει μετὰ τῶν μαρτύρων ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ παρακαλεῖ ἓνα τούτων νὰ γράψῃ ἐπὶ χάρτου τὴν ἐκφρα- σιν ἐνὸς τῶν αἰσθημάτων, ὀργῆς, χαρᾶς, φρίκης, θλίψεως, μέ- νει δὲ ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μακρὰν τῆς σκηνῆς, οὐδ' ἀποβλέπων εἰς ταύτην, ἡ νεᾶνις ἐπανέρχεται συνοδευομένη ὑπὸ τῶν μαρτύρων προχωρεῖ ἤρεμος καὶ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεατὴν ὅτε αἶφνης ἵσταται, ἀναπέμπει ἰσχυ- ρὰν κραυγὴν ὀπισθοχωρεῖ καὶ πάλιν ἵσταται, τοῦ προσώπου καὶ τῆς στάσεως προδιδόντων ἰσχυρὸν φόβον· τὸ αἶσθημα οὐ- τινος ἢ ἐκφρασίς ἐζητήθη ἦτο ἡ «φρίκη». Τὰ φαινόμενα ταῦτα ὡς ἔκτακτα, ἡ σκηνικὴ διακόσμησις μεθ' ἧς συνοδεύονται, ἡ ἀδημονία ἣν προξενοῦσιν, ἐπιδρῶσι συγχινούντα τὰ μέγιστα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ἀκροατήριον.

Πρόσωπά τινὰ ἐξηγοῦσι τὰ φαινόμενα ταῦτα διὰ τῆς ὑπο- θέσεως τοῦ διανοητικοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις ὅπως ὁ τοῦ λυγρὸς βλέπει διὰ μέσου τῶν ἐμποδίων, καὶ τοῦ διανοητικοῦ ὥτός τοῦ ἀκούοντος παρ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν, παρὰ τοὺς τοίχους, τὰς θύρας, τὰ χωρίσματα, εἰς ὃ οὐδεὶς ψίθυρος ἢ λέξις δια- φεύγει. Αὕτη ἡ ἐξήγησις ἡ τείνουσα ν' ἀποδώσῃ εἰς ἡμᾶς νέας ιδιότητες, ἀγνώστους μέχρις σήμερον δυνάμεις, εἶναι ἀναμ- φιβόλως ὠραιότατα καὶ λίαν ἐπαγωγός, ἀλλ' ἐν τούτοις ὀφεί- λει νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς ἐξήγησιν πολὺ προσγειωτέραν διδά- σκουσαν ἡμᾶς ὅτι ἡ διπλῆ ὁρασις εἶναι ἀποτέλεσμα μεθόδου ἐν χρήσει πρὸ πολλοῦ χρόνου ὑπὸ τῶν συστηματικῶν ἀπα- τεῶνων κληθείσης ὑπ' αὐτῶν τηλεγραφία· εἶναι δὲ τηλεγρα- φία λόγων, καὶ τηλεγραφία σημείων· ἡ πρώτη συνίσταται ἀπλῶς εἰς τὸ παρέχειν ἐν τῇ ἐρωτήσει τὴν ἐνδείξιν τῆς ἀπαν- τήσεως εἶναι δὲ καὶ λεξιλόγια ἀπαντῶντα εἰς πᾶν εἶδος ἐρω- τήσεως. Ταῦτα εἶναι εὐκολώτατα καὶ νὰ παρασκευασθῶσι καὶ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν. Ὅπως δώσωμεν ἐν παραδείγματι κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπλούστερον, ὥς ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ χρημάτων, τὸ πρῶτον γράμματα ἐκάστης ἐρωτήσεως δέον ν' ἀν- τιστοιχῇ πρὸς τὴν δέουσαν ἀπάντησιν οὕτως Ἐρωτᾶσθε. . . σημαίνει. . . ἐρυθρόν, πρέπει. . . πράσινον, κινήθητε. . . κυανοῦν, κύριε. . . κίτρινον, κτλ. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἀρ- κοῦσιν ἡμέραι τινες μελέτης καὶ ἕξις τις, ἵνα προικισθῇ τις διὰ τοῦ δώρου τῆς διπλῆς ὁράσεως. Ἡ διὰ σημείων τηλεγρα- φία εἶναι ἐξ ἴσου ἀπλουστάτη. Ἡ στάσις τοῦ μαγνητιστοῦ δεικνύει εἰς τὸ ὑποκείμενον τὴν ἀπάντησιν ἣν μέλλει νὰ δώσῃ, ἡ στάσις αὕτη δύναται νὰ εἶναι ποικιλωτάτη χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων τῆς φυσικότητος, δύναται νὰ δείξῃ ἀντικείμενα ἀρκούντως περιπεπλεγμένα ὡς χάρτην παιγνιδίου, ὥραν ὥρο- λογίου, καὶ κατὰ λογικὴν συνέπειαν ἀντικείμενα ὧν ὁ ἀριθ- μὸς εἶναι μικρὸς ὡς ὁ τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων ἐν τῇ ἐκ- φράσει τούτων ἴσως συνεφωνήθη ὁ εἰς κεκαμμένος βραχίων νὰ

σημαίνει την χαράν αἱ δύο χεῖρες σταυρωμέναί τὴν λύπην ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ κεκλιμένη κεφαλὴ τὴν φρίκην, σημεῖα δηλ. ἅτινα οὐδὲν τὸ περιπεπλεγμένον ἔχουσιν.

Ὁ Robert-Houdin εἰς τὰς παραστάσεις τῆς διπλῆς ὁράσεως μετεχειρίζετο οὐχὶ μόνον τὴν διὰ λέξεων καὶ σημείων τηλεγραφίαν ἀλλὰ καὶ τὴν δι' ἀπλῆς κωδωνίσκου κρούσεως. Ποικίλων τὸν ἀριθμὸν τῶν κρούσεων, τὸν ῥυθμὸν, τὸν ἦχον, καὶ τοῦτο μετ' ἀκούσης ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος ὅπως αἱ μεταβολαὶ μὴ ἐνοηθῶσιν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, κατώρθου νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὴν ἀπάντησιν ἦν ὤφειλε νὰ δώσῃ.

Ὑπάρχουσι πολυάριθμα ἄλλα εἶδη μαντείων τὰ μὲν στηριζόμενα ἐπὶ εὐφυῶν συνδέσεων τὰ δὲ διὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἐπὶ μαθηματικῶν ἀρχῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἐπιτηγχνάνονται χάρις τῇ ἀπλοϊκότητι τοῦ κοινοῦ. οὕτως εἶδομεν εἰς ἀγροτικὴν ἀγορὰν μαγνητιστὴν ἐρωτῶντα τὸν ὑποβάτην, φέροντα τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδεμένους, ποῖον εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ κυανοῦ φορέματος τοῦ κυρίου· τὸν δ' εὐτυχῇ τοῦ φορέματος κάτοχον μένοντα λεχνηνότα ἐκ τῆς ἀκριβείας τῆς εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν γενομένης ἀπαντήσεως ὡς παράδειγμα μαντείας περὶ τῆς μελλούσης ἐκδόσεως τυχαίου γεγονότος σημειοῦμεν τὸ ἐπόμενον πείραμα ἀρτίως τελεσθὲν ἐν Παρισίανῃ τινι συναναστροφῇ. Ὁ πνευματιστὴς θέτει ἐπὶ τῶν γονάτων ἐνὸς Medium καθημένου ἐνώπιον ὅλων τῶν θεατῶν φάκελλον κεκλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον, ἔπειτα λαμβάνει εἰς μικρὸν σάκκον τεμάχια χάρτου ἐφ' ὧν εἶναι γεγραμμένα ὀνόματα ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐξ ὧν καὶ ἀναγινώσκει τινά, οἷον Ῥωμύλος, Καῖσαρ κτλ. θέτει ὅλα τὰ ὀνόματα ἐντὸς τοῦ σάκκου τὰ ἀναμιγνύει καὶ παρακαλεῖ παρακαθήμενον παῖδα νὰ ἐξαγάγῃ ἐν τούτων, ἐπὶ τοῦ χάρτου εἶναι γεγραμμένον ὄνομα τι λ. χ. Καῖσαρ. Ὁ φάκελλος ἀνοίγεται φέρει δὲ γεγραμμένον τὸ αὐτὸ ὄνομα· λοιπὸν ἐγένετο πρόρρησις ἀντικειμένου ὅπερ ὡς φαίνεται ἠδύνατο νὰ ποικίλῃ πράγματι ὅμως τὸ πείραμα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ προηγουμένην ἐπαλήθευσιν τῶν ὀνομάτων, ἐὰν ὅλα ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἢ πρόρρησις ἦτο εὐκολος ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς ἐπαλήθευσεως λεπτομερειῶν τινῶν εἶναι συνηθέστατα ὁ κυριώτερος ὁρος τῆς ἐπιτυχίας ἀναλόγων κατορθωμάτων πρὸς ἐξήγησιν τῶν ὁποίων προσκαλεῖται ἡ μαντεία ἢ ἡ διπλῇ ὁρασίς.

Διὰ ταῦτα οἱ θαυματουργοί, οἱ Medium, πνευματισταί, μάντις, πάντοτε ἀπέφευγον πᾶσαν σπουδαίαν ἐξέτασιν τῶν μεθόδων ἃς μετεχειρίζοντο δι' ὃ δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τούτων τὸ φιλοσοφικὸν ῥητὸν «Ἡ εὐπιστία σας ἀποτελεῖ ὅλην τὴν ἐπιστήμην των».

ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΥΠΟ

Α. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγ. φύλ.)

Ε'.

Πόσον ἦσαν εὐδαίμονες οἱ νεανίσκοι ἐκεῖνοι, λατρευτοὶ καὶ λατρευόμενοι! ἡ περίχωρος ἐπανελάμβανε τὰ ἐγκώμια καὶ τὰς ἐναρέτους πράξεις των.

Τοσαύτη ἦτο ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ στοργὴ τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τῆς Ἑλνης, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὴν ζωὴν ἐν τῷ ἀποχωρισμῷ. Συνεσκέπτοντο καὶ συνέπραττον ὁμοῦ. Δὲν ἔτρεφον ἄλλην ἐπιθυμίαν, ἢ νὰ συνδιαιτῶνται ὅσον ἔνεστι πλειότερον χρόνον.

Ὁ ὀρίζων αὐτῶν ἦτο ἀνέφελος, οὔτε νόσος, οὔτε φροντίδες οὔτε θλίψεις κατεπύκραινον τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα. Ὁ βίος, δεσπότης πρὸς πάντας αὐστηρὸς, ἐφείδετο ὑπὲρ αὐτῶν τῶν σκληρῶν ἐπιταγῶν του.

Ἄλλ' ὅχι... ἡ ἡμέρα των ἐπέπρωτο νὰ ἀπολήξῃ ἅμα τῇ ἡοῦ δεκαεξαετῆς εἰμαρτο νὰ ἀποθάνωσι!

Περὶ τὴν προσέλευσιν τοῦ χειμῶνος αἱ παρειαὶ τοῦ Ἐδουάρδου ἤρξαντο νὰ φοινίσσωνται διὰ πυρετώδους ἐρυθήματος. Ὅσον τάχος τὸ ἐρύθημα ἐξέλιπεν, ὁ Ἐδουάρδος ὠχρίασεν, αἱ δυνάμεις του ἐμειώθησαν, τὸ ῥαδιόν του ἀνάστημα ἐκυρτώθη ὅπως τὸ νεοθαλὲς δενδρύλλιον, καταβληθὲν ὑπὸ τῆς καταιγίδος ἢ ἀναπνοῇ του ἀπέβη συχνὴ καὶ στενόχωρος· αἱ κινήσεις του, μεστὰι πρῶν ζωῆς καὶ γοργότητος, ἄττονοι καὶ βραδεῖαι· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν ἀσυνήθη ἀκτινοβολίαν προσσημαίνουσαν τὴν προσεχῇ μεταμόρφωσιν τῆς ὑπάρξεώς του.

Ὁ ἰατρὸς ἀπήγγειλε τὴν μοιραίαν ἀπόφασιν· φθίσις, ὀλίγαι ἡμέραι μαρasmus, ἔπειτα θάνατος!

Ὡ πῶς τότε τὰ πάντα μετέβαλον ὄψιν! Ὁ Ἐδουάρδος ἐστράφη ὀπισθὲν του, ὅπως θεωρήσῃ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν εἶδε φεύγουσαν δρομαίως, ὅπως ὁ ναύτης ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου του τὴν ἀκτὴν, ἣν ἐγκαταλείπει!

«Τόσον νέος, ἀνεφώνει, νὰ ἀποθάνω, νὰ σὲ παραιτήσω Ἑλνα μου, νὰ ἀποχωρισθῶ σοῦ καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν. Καὶ τὴν τερπνὴν ταύτην ζωὴν, καὶ τὴν μαγευτικὴν ταύτην γῆν καὶ τὰ τόσον ἀγαθὰ ταῦτα πλάσματα πάντα, νὰ παραιτήσω πάντα καὶ νὰ ἀποθάνω! Νὰ εὐρεθῶ μόνος ἐν ζορερῷ τάφῳ, φεῦ σκληρὰ τύχη!

Ἡ Ἑλνα προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἦτο ἐπίσης περιαλγής. Ὁ Ἐδουάρδος ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, αὕτη δὲ διετέλει οὕτως ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἀγωνιζομένη νὰ καταστέλλῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας